

hed har været forsigtig eller uforsigtig. Med Hensyn til hvad der blev udtalt om min Stilling over for Spørgsmaalet om at give den vedkommende en Understøttelse, skal jeg bemærke, at saaledes som jeg har opfattet Loven om Ulykkesforsikring, der jo i øvrigt ikke en Gang kunde finde Anvendelse paa ham, da Ulykken skete længe, før Loven var udkommen, vilde han efter den ikke have været berettiget til at faa Understøttelse, og derefter syntes jeg, det var naturligt, at Sagen kom frem paa den Maade, den er kommen frem paa. Det er kun disse Reservationer, jeg vil tage i Almindelighed for at slutte med at sige, at jeg er fuldt ud enig med den ærede Ordfører; da det var et ganske ungt Menneske, ja, man kan sige halvt en Dreng, kun 15 Aar gammel, er jeg ogsaa stemt for at han faar en Understøttelse, og jeg skal derfor modtage Andragendet.

Med Hensyn til den anden Sag, der foreslaas henvist til mig, skal jeg begynde med at bemærke, at det jo længe har været anerkendt som et Savn, at vi her i Kjøbenhavn ikke havde noget Soldaterhjem i den Egn af Byen, hvor de store Infanterikaserner ligge, og det er ikke blot Krigsministeren, der har anerkendt dette, men det har hele Rigsdagen gjort, for i 1893—94 gav den Krigsministeren en Bevilling paa 1,000 Kr. til Indretningen af et Soldaterhjem netop i denne Del af Byen. Det viste sig imidlertid, at de Forhandlinger, paa Basis af hvilke Krigsministeren havde stillet Forslag om denne Bevilling paa 1,000 Kr., holdt ikke Stik; der kom Slinger i Sagen, den faldt bort, og Pengene bleve ikke benyttede. Efter den Tid har Sagen hvilet. Jeg tror derfor, at naar det høje Ting nu giver Penge til et Soldaterhjem, befinder det sig i den fuldeste Overensstemmelse med, hvad ikke blot dette Ting men ogsaa det andet Ting gjorde for 6—7 Aar siden. Med Hensyn til, at Soldaterhjemmet ligger i en Bygning, som er bygget af „Kristelig Forening for unge Mænd“, og hvor denne Forening holder sine Forsamlinger, ja, da skal det kun bemærkes, at jeg har aldrig hørt, at det kunde skade Soldater eller andre at være i et Hus, hvor der var kristelige unge Mænd. Og hermed skal jeg sige, at jeg med stor Glæde modtager denne Henstilling fra Finansudvalget.

Ordføreren (Busk): Ja, vi kunde jo sige os selv, at naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (K. M. Klausen) tog Særstilling, saa var det, fordi

der her skulde laves et af de Bravonumre, som det behager ham undertiden at opføre (Afbrudelse af K. M. Klausen). Ja, for med Hensyn til de Grunde, han anførte, skal De faa at høre, hvor lidt Gehalt, der var i dem, saa kunne De selv dømme. Det maa være for at faa et Nummer ud af det, at det ærede Medlem kom med den lange Udvikling angaaende mine Meningsfællers og andres Stilling over for de 25,000 Kr. Jeg kan tage det med Letthed, for jeg var jo i sin Tid med til at anbefale, at vi skulde give de 25,000 Kr., hvad det ærede Medlem maa indrømme. Men, siger det ærede Medlem, vi kunne ikke være tjent med at give Penge til den indre Mission. Men kan Socialdemokraterne da gaa med til at give Penge til Frelsens Hær? (Afbrudelse.) Ja, men det har de gjort; De kan blot vente lidt, saa skal jeg oplyse, hvad de har været med til i denne Samling, og derfor siger jeg, det er et Bravonummer, der skal laves; det er i Virkeligheden ikke andet.

Sagen er jo den, at i dette Tilfælde er det jo saaledes, at nogle unge Mennesker kunne gaa ind her i Soldaterhjemmet og opholde sig færre Timer eller flere Timer, lige som de ville, og læse Blade og skrive Breve, og der paalægges dem ikke noget som helst Baand. Men paa § 26 under Justitsministeriets Budget Spalte 1727 i Tillæg A. vil man finde, at der er kommet et Andragende fra Ørsten eller Chefen for Frelsens Hær, Hr. Richard, om en Understøttelse paa 2000 Kr. aarlig til Frelsens Hær, til et Redningshjem for forvildede Pigebørn, som ere komne rigtig ud i Sølen og som man vil søge at faa rejst igen. Man kan dog rolig sige, at efter alt, hvad man kan skønne, vil den Paavirkning, de komme under, være af en langt stærkere Natur end den, Soldaterne komme under, idet disse Piger skulde opholde sig der Nat og Dag Maaneder igennem, medens Soldaterne kunne komme og gaa, naar de have Lyst. Jeg er ikke klogere, end at de 2000 Kr. blev bevilget uden det mindste Vrøvl ogsaa med de Herrer Socialdemokraters Tilslutning. Maa jeg nu spørge det ærede Ting, hvorledes man kan være med til at støtte et Redningshjem for forvildede Piger, som styres og ledes udelukkende af Frelsens Hær, medens man stejler over, at nogle Soldater gaa ind og ud i et Hus, der er opført af Indremission? Er der nogen Konsekvens i det? Jeg kan ikke se det. Jeg finder ganske vist ingen særlig Grund til at støtte Indremission, men jeg har intet imod, at